de Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 32 — 7 AUGUSTUS 1954



FRITSJE FANTAST EN DE SCHIPBREUK



DE ONZICHTBARE KROON

Ken je het verhaal van kabouterkoning Goudriaan?

Wat zeg je, ken je 't niet? Nou, dan ga ik het je gauw vertellen. Luister dus maar goed!

Koning Goudriaan regeerde bijna duizend jaar geleden over kabouterland. Hij was een trotse koning, die verzot was op mooie juwelen, en vooral op gouden kronen.

Op elk uur van de dag droeg hij een kroon, maar nooit langer dan één dag droeg hij dezelfde. En de ene kroon was al mooier met edelstenen bezet dan de andere.

Tot ver in de omtrek was dat bekend, en iedereen sprak over zijn pronkzucht.

Op zekere dag klopte een vreemduitziende kabouter op de paleispoort. Hij droeg een zwart pakje, en op zijn lange witte haren stond een hoge spitse hoed. Die hoed was versierd met zilveren sterretjes en vreemde tekentjes. Allahabram noemde zich die zonderling uitgedoste kabouter.

Zoals ik je dus al zei, hij klopte op de poort van het paleis. De poort werd geopend, en hij stelde zich voor. Daarna vroeg hij om bij de koning toegelaten te worden, daar hij iets belangrijks te vertellen had.

Iets dat de koning zeker wel zou interesseren.

Terstond werd hij door de koning ontvangen. Allahabram maakte een diepe buiging voor koning Goudriaan en kuchte bedachtzaam zeven maal.

„Majesteit," zei hij toen, „ik heb een belangrijke uitvinding gedaan. Een zeer belangrijke uitvinding!"

„Zo, zo.... en wat is dat dan wel?" vroeg koning Goudriaan nieuwsgierig.

„Majesteit," ging Allahabram verder, „ik heb een prachtig metaal gevonden, dat zeer bijzondere eigenschappen heeft!"

„Zo, zo.... en wat is dat dan wel?" vroeg de koning voor de tweede maal.

„Sire, dit metaal is voor domme kabouters onzichtbaar," zei Allahabram behoedzaam om zich heen kijkend. „Als ik u van dit metaal een kroon maak, kunnen domme kabouters hem niet zien. Alleen de knappen en wijzen onder uw volk zullen de glans en de schittering er van kunnen bewonderen. Als u wilt, maak ik voor u van dit kostelijke metaal een prachtige kroon. Alleen de prijs zal.... eh...." en hier weifelde Allahabram even.

„De prijs doet niets ter zake," riep de koning uit. „Maakt u voor mij spoedig zo'n kroon. Over twee weken doe ik mee aan de zomeroptocht, en dan wil ik hem dragen!"

Allahabram kreeg een grote som geld vooruit, en ging heen.

Nu moet je weten dat die Allahabram een slimme bedrieger was. Hij stak het geld in zijn zak, en.... deed niets. Er was trouwens niets

FRITSJE FANTAST EN DE SCHIPBREUK

BIJ DE VOORPLAAT

„Vader maakte," zo zei Fritsje,
„Van mijn klomp een prachtig schip,
'k Bracht het naar 't kikkerslootje,
Voer zo weg, heus in een wip.

't Bootje dobberde op de golfjes,
'k Kreeg een haai als passagier,
O, wat kon die haai vertellen,
't Was een reuzegeestig dier!

't Klompescheepje voer nog sneller
Dan de snelste motorboot,
In een tel was 'k uren verder,
Nu, je snapt, mijn pret was groot.

'k Kwam bij verre, vreemde stranden,
'k Sprak er met een Hottentot,
Maar die wou mijn scheepje stelen
En mij koken in een pot!

'k Ging er vlug vandoor, dat snap je,
Maar 't werd noodweer op de zee,
En een kanjer van een golfslag
Nam mijn hele bootje mee!

'k Was niet bang, 'k vloog door het luchtruim
Over 't water heen, 't is echt!
Na een tijd van zes minuten
Kwam ik bij mijn huis terecht.

Daar stond wonder boven wonder
't Bootje zonder schram of vlek,
Zonder spatje, zonder barstje
Keurig bij het fietsenrek!"

te doen, want dat metaal bestond eenvoudig niet.

Allahabram was de koning op een reuzenmanier aan het beetnemen.

Twee weken later verscheen hij weer op 't paleis. Hij droeg een groot pak onder z'n arm. Eerbiedig werd hij door de lakeien ontvangen en onmiddellijk bij de koning toegelaten.

De koning had aan zijn hovelingen niets van de bijzondere eigenschap die de kroon zou bezitten, verteld. Hij dacht namelijk door het dragen van die kroon op een handige manier te weten te kunnen komen, wie van zijn onderdanen wijs en knap waren, en wie niet. De koning popelde van nieuwsgierigheid de kroon te zien. Langzaam deed Allahabram het papier van 't pak. Er kwam een grote doos te voorschijn. De koning stond te trappelen van ongeduld. „Maak open.... maak gauw open!" riep hij opgewonden.

Maar Allahabram trok zich hier niets van aan. Heel langzaam, bijna eerbiedig, tilde hij het deksel op.

„Zie, Majesteit," riep hij, enige stappen teruggaande, „hier is de kostbare kroon! Is hij niet prachtig? En.... slechts voor wijze, knappe mensen zichtbaar!"

De koning keek in de doos, keek nog eens in de doos, maar.... zag niets. Natuurlijk niet, want er was immers niets te zien.

Lieve help, dacht de koning verschrikt, dat wil dus zeggen dat ik dom ben, en niet geschikt om koning der kabouters te zijn. Maar ik laat er niets van merken, dat ik de kroon niet zien kan.

„Wat een pronkstuk.... wat een kostbare kroon!" riep hij uit. „Nog nooit heb ik zoiets moois gezien. Zet de kroon eens op mijn hoofd, dan kan ik zien of hij me past!"

Allahabram deed net of hij de kroon uit de doos nam en op het hoofd van de koning drukte. Daarna hield hij hem een spiegel voor, en vroeg: „Hoe vindt u hem staan, sire?"

„Schitterend!" riep de koning, terwijl hij zich van alle kanten in de spiegel bekeek. „Ik heb nog nooit een kroon gehad die me zó prettig zat. Mijn hartelijke dank,



Op zekere dag klopte een vreemd-uitziende kabouter op de paleispoort....

beste Allahabram! Ik zal u rijkelijk belonen. Maar eerst wil ik zien hoe mijn raadkabouters de kroon vinden!"

Hij drukte op een bel en liet de raadkabouters, die wij ministers zouden noemen, bij zich ontbieden. Binnen het kwartier waren allen present.

„Wel, hoe vinden jullie mijn nieuwe kroon?" riep koning Goudriaan.

Verschrikt, beduusd en niet begrijpend keken de raadkabouters elkaar aan.

„Eh.... eh.... welke kroon.... eh.... als ik vragen mag?" hakkelde kabouter Wijsneus tenslotte.

„Deze, die ik hier op mijn hoofd draag natuurlijk," riep koning Goudriaan.

„Ik.... eh.... ik zie geen kroon," riep Wijsneus bedremmeld.

„Dan deug je niet voor je werk," riep de koning boos, „dan ben je te dom om raadkabouter te zijn. Je bent ontslagen!"

De andere raadkabouters verschoten van kleur. Ze begrepen er niets van.

„Iedereen die de kroon niet zien kan is te dom voor zijn werk," riep de koning. „Alleen mijn wijze en knappe onderdanen kunnen hem op mijn hoofd zien staan." Nu begonnen alle raadkabouters de onzichtbare kroon om 't hardst te prijzen. De een scheen hem nog mooier te vinden dan de ander. „Deze kroon zal ik dragen tijdens de zomeroptocht," deelde de koning mee. En hij deed net of hij de kroon van zijn hoofd zette en voorzichtig in de doos teruglegde.

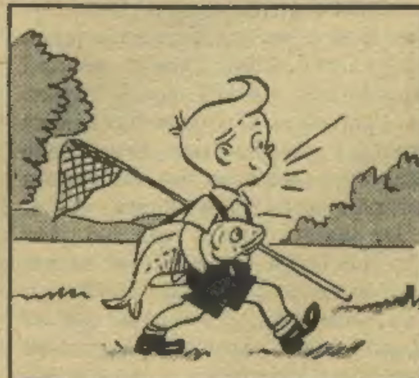
Allahabram had stilzwijgend naar 't gesprek staan luisteren. Nu kuchtte hij even zachtjes om de koning aan zijn belofte te herinneren.

Hij zou immers rijkelijk beloond worden. En dat werd hij ook. Hij kreeg zoveel goudstukken als hij dragen kon en bovendien een koninklijke onderscheiding. Het rose lint van verdienste werd hem uitgereikt, en eigenhandig door de koning op de borst gespeld.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS







Toen verdween Allahabram zo snel als hij kon.

Eindelijk brak de dag aan dat het zomerfeest zou worden gehouden.

Die zomeroptocht zou bijgewoond worden door alle kabouters en elfen. En na afloop zou er een bal zijn in het paleis van de elfenkoningin.

Koning Goudriaan kleedde zich zorgvuldig aan en zette de onzichtbare kroon op 't hoofd. In zijn gouden koets zou hij in de optocht meerijden. Overal langs de kant van de weg stonden de elfen en kabouters hem op te wachten. Ze juichten en jubelden en zwaaiden met vlaggetjes toen ze hem dichterbij zagen komen. Maar plotseling verstomde alle rumoer, en geschrokken keek iedereen naar het hoofd van de koning.

„Hij draagt geen kroon...." fluisterden ze tegen elkaar.

„Koning Goudriaan zonder kroon ....hoe bestaat het!"

Opeens begon een ondeugend kabouterjongetje luid te schreeuwen: „Koning Goudriaan heeft geen kroon meer aan...., Koning Goudriaan heeft geen kroon meer aan....!"

En omdat het zo leuk klonk vanwege het rijm, werd deze kreet in een ommezien door de anderen overgenomen.

Weldra klonk het de koning in de oren.

„Koning Goudriaan heeft geen kroon meer aan.... Koning Goudriaan heeft geen kroon meer aan!"

De koning schaamde zich vreselijk. En plotseling begreep hij, dat hij lelijk door Allahabram was beetgenomen.

Hij gaf de koetsier bevel om te keren en terug te rijden naar het paleis. Daar werd een echte kroon op zijn hoofd gezet. En toen kon de optocht toch nog doorgaan.

Van Allahabram heeft nooit meer iemand iets gehoord, die was voorgoed verdwenen.

De arme kabouter Wijsneus werd na afloop van het zomerfeest tot opperraadkabouter verheven.

En zo kwam eigenlijk alles nog goed.

Koning Goudriaan had een gevoelige les gehad, die hij nooit vergeten heeft.

Marja Corel

VLINDERS

VLIEGENDE BLOEMEN

Een der meest bekende vlinders is wel het *koolwitje*. We bezitten hiervan in ons land drie soorten, namelijk het *kleine*, het *grote* en het *geaderde koolwitje*.

Jammer genoeg moeten alle koolwitjes erg schadelijk genoemd worden, omdat hun rupsen het blad van verschillende koolsoorten eten. Bovendien vermenigvuldigen ze zich zeer vlug. In Mei zien we de eerste koolwitjes vliegen. Deze leggen hun eitjes op de eerste jonge koolplanten. Een goede maand later komen uit de eitjes de rupsen te voorschijn. In gunstige jaren ontstaat daarna nog een derde generatie, waarvan we de rupsen tot in de herfst op de akkers vinden.

De laatste rupsen van het jaar kruipen tegen een muur of schutting op en hechten zich met draden van het spinsel, waarvan ze ook de cocon maken, vast. Zo hangen deze overblijvende wintercocons aan een dun draadje vast. Het is eigenlijk onbegrijpelijk, hoe deze poppen in de koude winternachten niet bevriezen. Ze blijven echter in leven en ieder voorjaar kruipen er weer koolwitjes en veel andere vlinders uit hun cocons. Sommige vlinders blijven ook wel de winter over in de vorm van eitjes en ook deze trotseren de wintervorst.

Ga op een mooie zomerdag eens kijken op een ongebruikt stukje land, waar niets anders groeit dan brandnetels en distels. Dergelijke plekjes worden uitverkoren door verschillende mooie vlinders.

Zo op het eerste gezicht ziet men niets, maar sla eens tegen die hoge brandnetels. Behalve dat er een wolk stuifmeel opdwarrelt, gaan er ook verscheidene vlinders op de vleugels. We denken aan de *aurelia*, de *dagpauwoog*, de *distelvink* en andere. Verschillende van deze vlinders hebben prachtige, bonte kleuren.



Koolwitje.

Nu heeft ieder dier, dat leeft, een of ander beschermingsmiddel: een haas kan hard lopen, een egel kan zich oprollen, een paard heeft hoeven, een kat nagels, een bij de angel, een vogel kan snel vliegen of heeft scherpe klauwen enzovoort. Maar een vlinder heeft niets, waarmede hij zich verdedigen kan. Hij kan zelfs niet vliegen, alleen maar fladderen.



Dagpauwoog.

Toch heeft ook de vlinder iets! Hij kan zich verstoppen. In rusttoestand slaan de vlinders de fel gekleurde achtervleugels samen tussen de minder fel gekleurde voorvleugels en zo vallen ze niet op.

Bovendien komt de kleur van de onderkant der voorvleugels dikwijls heel erg overeen met het blad, waarop ze leven. Men noemt deze bescherming door de kleur wel mimicry of kleuraanpassing.

Bekijk vooral de achterkant van de blandnetelbladeren eens goed, want daar worden door de vlinders de eitjes gelegd. En iedere vlindersoort heeft een eigen manier van eitjes leggen. De aurelia, de echte brandnetelvlinder, legt de eitjes in de vorm van een rond tonnetje bij elkaar en de bekende blauwtjes leggen ze in de vorm van een klein Gouds kaasje bijeen. De laatste soort legt echter bij voorkeur de eitjes op het blad van de brem of een andere vlinderbloem.

Natuurlijk kan men ook wat brandnetels mee naar huis nemen en thuis alles eens rustig bekijken. Het loont de moeite, want men zal versteld staan van de vormenrijkdom, die de natuur bezit, waarop men noo̊it uitgekeken raakt.

v.d.B.

WANDILO STAAT VOOR NIETS!



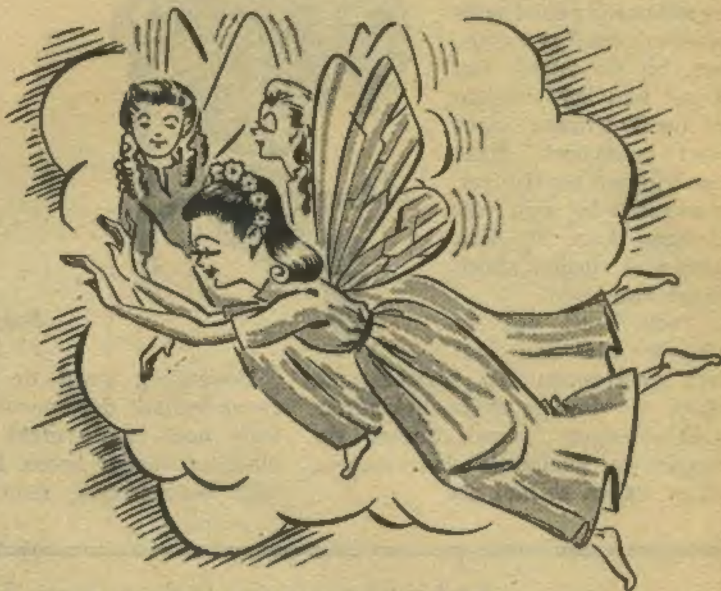
9. Toen Wandilo op zijn zwaarbeladen tapijtje de kamer binnenzweefde, zag hij voor zich een bar en boos lelijke man achter een tafel zitten. Het was de grootvizier, de rijkste, gierigste en wreedste man van heel Nikkelonië. Hij zat schrokkerig zijn soep te eten en zijn lange baard hing daarbij in zijn bord. Naar die baard kijkend, kwam Wandilo meteen op een prachtig idee. Als jij je grauwe-griesmeelpap (het nationale gerecht van Nikkelonië) ook zo onnet eet, ben je je baard gauw kwijt, dacht hij. Maar waar haal ik.... Zijn gedachtengang werd onderbroken, doordat de grootvizier op dat ogenblik opkeek en hem in de gaten kreeg.



10. Een ogenblik lang zat de grootvizier roerloos van verbazing. Toen bewoog zijn baard heftig door de soep en de grootvizier riep: „Dat is handig! Jij moet dat tapijtje van Tabbal Tebal gestolen of gekregen hebben, want die bezit het enige vliegende tapijt ter wereld. Zeg jongen, ik neem jou als koksmaatje aan, dan zijn al die bedieningsmoeilijkheden meteen opgelost. Je kunt direct beginnen! Nee, geen bezwaren opperen of ik laat je in de kerker gooien. En denk er aan, morgen is het hofdag en ontvang ik veel mensen, zodat ik maar weinig tijd heb om te eten. Zorg dus, dat de bediening niets te wensen overlaat."

(Wordt vervolgd)

DE BLOEMENELFJES en het zomerfeest



...want met drieën vliegen is gezelliger dan alleen.

Al weken van tevoren verheugden de elfjes zich op 't zomerfeest. Elk jaar werd dat gehouden op de feestweide, die achter het paleis van de Bloemenkoningin lag. Er werden dan wedstrijden gehouden en er werd gedanst. De Bloemenkoningin tracteerde op lekkere dingen en ieder mocht die dag zoveel dauwwijn drinken, als hij wilde. En aan het eind van de dag kwam het belangrijkste van het feest, dan werd namelijk het gouden lint van verdienste uitgereikt. Het elfje, dat in dat jaar een bijzonder goede daad gedaan had, kreeg dat gouden lint omgehangen en mocht dat voortaan als ereteken dragen. Bovendien werd ze dan ook nog plechtig tot hofelfje uitgeroepen. Het was dus een hele onderscheiding.

Eindelijk brak dan de lang verwachte dag aan. Zij kwamen van heinde en ver en droegen hun mooiste kleedjes. Elfje Lelie, elfje Tulp en het kleine elfje Kruizemunt hadden afgesproken samen te gaan, want met drieën vliegen is gezelliger dan alleen.

Het was een stralende dag. De zon scheen heerlijk warm en de drie bloemenelfjes babbelden vrolijk honderd uit.

„O, help mij.... help mij toch," klonk plotseling een angstig stemmetje.

„Luister eens, daar roept iemand. Misschien heeft iemand onze hulp nodig," zei elfje Kruizemunt. „Laten we even gaan kijken!"

„Niet doen!" riep elfje Tulp, „we vliegen door!"

„Ja," snauwde ook elfje Lelie, „en als je niet gauw met ons meegaat, dan vliegen we zonder jou verder!"

„O, help mij toch.... help mij," kreunde het stemmetje weer!

„Ik kom je helpen," antwoordde elfje Kruizemunt zonder aarzelen.

Ze vloog naar beneden en ging op het bange hulpgeroep af. Ze zocht in het hoge gras en onder de struiken.

De twee andere elfjes vlogen vlug verder.

„O, o, help mij toch...." klonk het elfje Kruizemunt maar steeds in de oren. Waar kwam dat angstige stemmetje toch vandaan?

Eindelijk, na lang zoeken, vond ze een klein vogeltje onder een braamstruik. Het zat verward tussen de takken en het kon zich bijna niet bewegen door de doornen die er aan zaten. Angstig begon het te piepen.

„Stil maar, ik kom je helpen!" riep elfje Kruizemunt medelijdend. „Wacht, ik ben zo bij je!"

Elfje Kruizemunt moest zelf ook erg oppassen, want als zij haar tere vleugeltjes openhaalde aan een doorn, zou ze nooit meer kunnen vliegen.

Ze bukte zich en schoof voorzichtig onder de struik. Ze lag nu met haar mooie feestjurk in het zand. Maar elfje Kruizemunt dacht nergens anders aan dan aan het redden van het vogeltje. Ze was nu vlak bij het bevende diertje gekomen. Met een handig rukje bevrijdde zij het uit de takken. Overgelukkig tripte het vogeltje onder



Het kon zich bijna niet bewegen door de doornen die er aanzaten.

de struik vandaan. En uitbundig bedankte het elfje Kruizemunt voor de hulp.

Het elfje lachte maar wat en klopte het stof van haar jurk. De scheur, die er in gekomen was, zag ze niet eens.

„Ik moet nu gauw gaan," zei ze, „want anders is het zomerfeest afgelopen, als ik kom!"

Maar nee, gelukkig, afgelopen was het feest nog lang niet. De elfjes waren juist begonnen met wedstrijden houden.

Elfje Kruizemunt liep naar de troon van de Bloemenkoningin en maakte een sierlijke buiging. Ze verontschuldigde zich voor haar late komst en wilde toen ongemerkt tussen de andere elfjes verdwijnen. Maar dat zou niet gaan.

„Blijf eens even hier, elfje Kruizemunt!" riep de Bloemenkoningin, „en vertel mij eens hoe je aan die scheur in je jurk komt. En waarom je bloemenkroontje scheef op je hoofd staat!"

De andere elfjes waren nieuwsgierig rondom haar komen staan.

Er bleef elfje Kruizemunt niets anders over dan het hele verhaal te vertellen. Maar ze verzweeg, dat elfje Lelie en elfje Tulp niet met haar mee hadden willen gaan.

„Dan ben je natuurlijk met je jurk aan een doorn blijven haken," begreep de Bloemenkoningin. „Nou, laat elfje Anjer de scheur maar even dichtnaaien, dan kun je toch nog meedoen met de wedstrijden!"

Zo gebeurde het.

En elfje Kruizemuunt genoot op het feest zoals niemand anders.

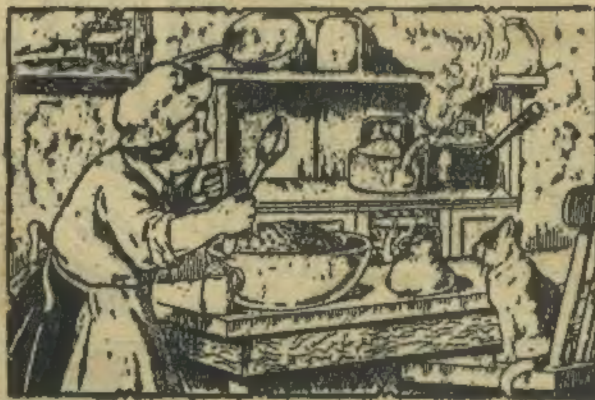
En kun jij raden, wie aan het eind van 't feest het gouden lint van verdienste kreeg, en wie tot hofelfje benoemd werd?

Ja, natuurlijk, dat was elfje Kruizemunt!

En vind je ook niet, dat ze dat best verdiend had?

Marja Corel

DE LEKKERBEKJES



Moeder de Gans is bezig een heerlijke koek klaar te maken en het is dus geen wonder, dat er behalve poes Mauwerik een heleboel lekkerbekjes in de buurt zijn, om, zodra de koek gereed is, hun deel machtig te worden.

Het zal een heel gezoek voor jullie zijn om al die watertandende gasten te vinden, want ze hebben zich in de tekening goed verscholen. Maar zoek eens goed, dan vind je ze wel.

Oplossing op blz. 11

ONZE WONDERE WERELD



MEN ONTDEKTE EEN SPIN DIE HAAR WEB IN DE VORM VAN EEN VOLMAAKT BLAD HAD GESPONNEN.

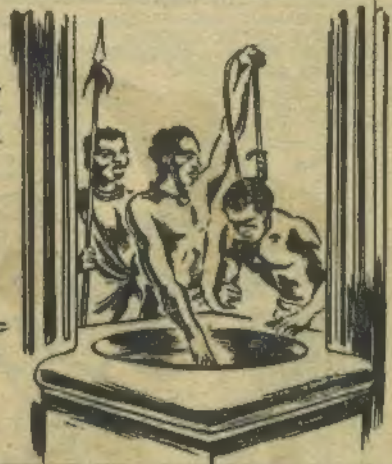


DOOR DE FRANSE DICHTER PANARD WERD EEN GEDICHT GESCHREVEN OVER EEN FLES IN DE VORM VAN EEN FLES.

TE MOMBASA IN AFRIKA KREGEN MISDADIGERS DE KEUS OPGEHANGEN TE WORDEN OF IN EEN 30 METER DIEPE PUT TE WORDEN GEWORPEN. WAREN ZIJ NA 3 DAGEN NOG LEVEND, DAN WAREN ZE VRIJ. MAAR HET IS NOG NOOIT AAN EEN VEROORDEELDE GELUKT

DEZE BRONREINIGERS UIT EL GOLEA IN DE SAHARA DUIKEN ZONDER MASKER BIJNA 50 METER DIEP EN BLIJVEN 5 MINUTEN ONDER WATER. ALS ZIJ DAT DOEN, TREKKEN HUN FAMILIELEDEN ROUWKLEREN AAN EN ZEGGEN GEBEDEN VOOR DE DODEN. ZO'N GEVAARLIJK WERK IS DAT!







KIT KARSON, DE HEL











LD VAN DE PRAIRIE



EVEN LATER VOND PEGGY MUIR, DE DOCHTER VAN DE BAAS VAN HET FORT, HET BEWUSTELOZE LICHAAM VAN DE JONGE KOEN KAMEROEN.

KOEN, WAT IS ER MET JOU GEBEURD? JE BENT GEWOND!

IK-IK HERINNER ME, DAT... DAT... HET FRASER WAS! LIEVE HELP! HIJ IS BINNEN HET FORT! WIJ MOETEN HEM VINDEN VOORDAT HET TE LAAT IS! HIJ IS ONZE VIJAND!

MET EEN KREET DRAAIDE PEGGY ZICH OM!

HET KRUITMAGAZIJN STAAT IN BRAND! KIJK DAAR, KOEN!

ZOZO! DAT IS DUS ZIJN BEDOELING! WE MOETEN HET VUUR DOVEN VOORDAT HET TE LAAT IS!

BLIJF DAAR, PEGGY. DAT IS VEEL TE GEVAARLIJK!

ALS HET KRUITMAGAZIJN IN DE LUCHT VLIEGT IS HET GEDAAN MET HET FORT! IK GA MET JE MEE!

TOEN KOEN HET BRANDENDE MAGAZIJN BETRAD, WAS HET EERSTE WAT HIJ ZAG, LANGE PIJL GEHEEL BEWUSTELOOS OP DE GROND LIGGEND.

WAT KAN IK DOEN OM TE HELPEN, KOEN?

ER IS GEEN TIJD OM HET VUUR TE DOVEN! LANGE PIJL WERD HIER NEERGESLAGEN! IK MOET HEM ZIEN TE REDDEN!

HOEWEL ZIJN LONGEN ZICH MET ROOK VULDEN, SLEEPTE KOEN DE TROUWE INDIAAN NAAR BUITEN!

BLIJF DAAR, PEGGY... IEDER OGENBLIK KAN HET MAGAZIJN IN DE LUCHT VLIEGEN! GA VLUG OP DE GROND LIGGEN!

NAUWELIJKS HAD KOEN DAT GEZEGD, OF MET EEN ENORME KRACHT VLOOG HET KRUITMAGAZIJN DE LUCHT IN!

Het geheim van de

Met een slenterpasje wandelden Frits Berger en Hans van Marcke over de boulevard El Razid, in Cairo. Enkele dagen tevoren waren ze per vliegtuig uit het zuiden van Arabië gekomen. De beide vrienden waren daar in dienst van een oliemaatschappij en op hun reis naar Nederland, waar ze hun verlof zouden doorbrengen, hadden ze besloten ook eens wat van Egypte te gaan zien. Het was buitengewoon warm in Cairo, maar de beide jongemannen waren in het gebied waar ze werkten wel groter hitte gewend en ze hadden dan ook niet veel last van de warmte.

Ze wilden juist de boulevard oversteken om aan de overkant een kop koffie te gaan drinken, toen vlak voor hen een jeep stilhield. Er zat een kleine Egyptenaar in, die in rad Engels vroeg of ze geen zin hadden om eens een piramide te bekijken. Hans keek Frits eens aan.

„Eigenlijk nog zo gek niet," zei hij. „Naar Egypte gaan en geen piramide zien, da's toch eigenlijk ook niks."

„Vind ik ook," zei Frits, „maar hoe komen we daar?"

„Heel eenvoudig," verzekerde de Egyptenaar. „Met deze wagen zijn we er in een uurtje. Ik zal uw gids zijn. Salim is mijn naam en ik reken niet veel voor mijn moeite." Hij wees met een vriendelijke grijns op de achterbank. „Wilt u niet instappen? U zult er geen spijt van hebben."

„Nou, vooruit dan maar," zei Hans. Ze klommen in de jeep, Salim gaf gas en met een stevige vaart ging het de boulevard af. Weldra hadden ze de stad achter zich gelaten en strekte zich de grote woestijn voor hen uit. Salim zocht een gedeelte op, dat in de loop van vele jaren door kamelenpoten was gehard. Verkeer was er niet en de snelheidsmeter wees dan ook spoedig honderddertig aan. Het was een eentonig landschap, waardoor ze reden, en het speet de beide vrienden dan ook niet toen het eind van de rit in zicht kwam.

Voor een kleine, grijze piramide, trapte Salim op de rem.

„We zijn er, heren," zei hij. „Dit is de piramide van Argeh, gebouwd onder de regering van pharao Zafroet II, bijna vijfduizend jaar geleden. Hij is vierendertig meter hoog en heeft een omvang van tweehonderddrieënzeventig meter. Wilt u mij volgen?"

Ze gingen door een smalle gang, die in een hal uitmondde. Aan het plafond waren lampen aangebracht, die door een batterij van stroom werden voorzien. Salim maakte licht en met bewondering zagen Hans en Frits, hoe de gehele oppervlakte van de wanden met beeldhouwwerk en tekeningen was bedekt. De hiëroglyphen, het geheimzinnige Egyptische figuurschrift, stonden in lange rijen naast elkaar en bij elkaar vormden deze regels een grafschrift, waarin de daden van de gestorven pharao werden opgenoemd.

door
Carlo Muntinck

„Fantastisch, hè?" zei Frits, die nogal onder de indruk was.

Salim glimlachte. „Er is nog zo'n kamer, heren. Deze kant maar op."

Opnieuw gingen ze door een gang en kwamen in een ruimte, die nog groter en rijker versierd was dan de eerste.

„Daar moet ik een foto van hebben," zei Frits. „Hopelijk is het licht sterk genoeg." Hij keek in de zoeker van zijn camera en liep langzaam achteruit om een zo groot mogelijk oppervlak in het beeld te krijgen. Tenslotte kon hij niet verder. Achter hem, in de muur, waren op korte afstand van elkaar twee stenen richels, die met inscripties waren versierd. Terwijl hij zijn toestel instelde, leunde Frits met zijn volle gewicht tegen het linkse van de twee uitsteeksels. Tot zijn verwondering voelde hij ploseling, dat het gesteente week. Langzaam gleed de richel in de muur en tegelijkertijd begon een gedeelte van de wand tegenover hem om zijn as te draaien. Met open mond staarden de drie mannen naar de opening, die daar was ontstaan.

„Een.... een geheime ingang!" stotterde Salim. „Daar heb ik nooit iets van geweten."

„Het kwam hierdoor," zei Frits en hij wees op de stenen strook, die in de muur achter hem was verdwenen. „Ik leunde er tegenaan en toen gebeurde het."

„Wacht eens," zei Hans, „druk nu eens op die andere richel, Frits."

Frits Berger deed het en wat Hans verwacht had, gebeurde. Het stuk steen aan de tegenovergestelde zijde begon opnieuw te draaien, een droge klik en de opening was weer dicht.

„Begrijp je het?" vroeg Hans opgewonden. „Als je daar op drukt, gaat het open en druk je op die andere, dan gaat het weer dicht. Druk nog eens op die eerste, Frits."

Frits drukte op de linkerrichel en opnieuw opende zich de muur. Hans knipte zijn aansteker aan en ging door de geheime opening naar binnen. De vlam van zijn aansteker wierp een wazig schijnsel in de ruimte en wat hij zag, deed hem zijn adem inhouden. In het midden van het vertrek stond een kostbaar bewerkte sarcophaag en rond deze kist glansde het gele goud hun tegemoet. Massieve armbanden, offerschalen en beelden van dieren stonden door het hele vertrek op de grond. Frits voelde zijn adem stokken bij het zien van zoveel kostbaarheden .De beide vrienden waren zo verdiept in hetgeen ze zagen, dat geen van beiden merkte hoe Salim op zijn tenen het vertrek verliet. Plotseling hoorden ze achter zich een geluid. Frits keek om en gaf een kreet van schrik. De opening, waardoor ze waren binnengekomen, was er niet meer. De muur had zich gesloten. Hans werd bleek.

„Salim," zei hij, „dat heeft Salim gedaan."

„Salim?" vroeg Frits.

„Begrijp je het dan niet!" riep zijn vriend, „die schurk heeft ons hier opgesloten. Lang zullen we het hier niet uithouden, dat weet hij natuurlijk ook wel. Eer er een dag voorbij is, zullen we net zo dood zijn als die pharao daar en dan kan die kerel op zijn gemak het goud

graftempel



weghalen. Daarom wil hij ons uit de weg hebben." Frits huiverde.

„Goeie hemel, dat zal hij toch niet werkelijk doen? Dat is toch te verschrikkelijk!"

Hans haalde zijn schouders op. „Het is toch maar gebeurd. Of dacht je soms, dat die vent ons alleen maar aan het schrikken wou maken?"

Hans zweeg. Hij hield zijn aansteker bij de muur en zag de naden in het gesteente, waar het draaibare gedeelte van de wand zich bevond.

„Wist ik maar hoe het werkte," zei hij. „Zou het ook van binnen geopend kunnen worden?"

„Natuurlijk niet," antwoordde Frits, „dat heeft geen zin. Die dooie pharao zal heus niet af en toe een wandelingetje willen maken. Nee, Hans, we zitten in de val."

„Dan zullen we toch in elk geval proberen om er weer uit te komen," vond Hans. Hij wierp zich met zijn volle gewicht tegen de wand, maar het gesteente week niet.

„Toe jò, help dan," zei hij.

Frits zette zich schrap en begon mee te duwen. Heel langzaam, onmerkbaar bijna, kwam er beweging in de muur.

„Het gaat!" juichte Hans. „Kijk maar, hij beweegt!" Opnieuw duwden ze uit alle macht en werkelijk, de kieren in het gesteente werden groter. Hijgend van inspanning zetten ze door. Het ging langzaam; veel te langzaam naar hun zin, maar de muur bewoog. Bijna een uur hadden ze nodig eer de opening groot genoeg was om hen door te laten. Ze wrongen zich naar buiten en terwijl ze met diepe teugen de frisse lucht inademden, zochten ze op de tast hun weg door de gang. Toen ze buiten kwamen, zagen ze tot hun stomme verbazing, dat Salim rustig tegen de piramide leunde en op zijn gemak een sigaret rookte.

„Wel allemensen!" zei Frits, „dat is kras!"

De Egyptenaar schrok en draaide zijn hoofd om. Zodra hij hen zag, liet hij de sigaret vallen en holde naar de jeep. Ook Hans begon te te rennen en net toen de man in de wagen wilde springen, greep hij hem bij een been. Hij sleurde Salim op de achterbank, waar Frits naast hem ging zitten en hem stevig vasthield.

„Dat had je niet gedacht, hè, dat we er uit zouden komen? Wacht maar, vriend, je zult tijd genoeg krijgen om er over na te denken!"

De jeep schoot over het harde zand en met grote snelheid ging het in de richting van Cairo. Tevergeefs deed Salim pogingen om los te komen. Pas toen de jeep voor het hoofdbureau van politie stopte, kreeg de Egyptenaar gelegenheid om uit te stappen.

Toen de beide vrienden het hele verhaal aan een inspecteur hadden verteld, schudde de man ontdaan het hoofd.

„U mag blij zijn, dat u er het leven hebt afgebracht, heren," zei hij. „We zullen deze schurk meteen opbergen." Hij wenkte een paar agenten en tussen hen in werd Salim weggeleid.

Toen ze met de inspecteur alleen waren, gaf deze hun een hand.

„Ik kan u feliciteren," zei hij. „Niet alleen, dat u er goed bent afgekomen, maar u zult bovendien een aardig sommetje aan deze geschiedenis overhouden. Voor hoeveel waarde daar aan goud ligt, weet ik niet, maar in elk geval is de Egyptische regering verplicht u de helft daarvan uit te betalen en ik vermoed, dat dat een aardig kapitaaltje zal zijn. U doet het beste om naar het ministerie van binnenlandse zaken te gaan en daar het geval uit te leggen. Veel geluk, heren!"

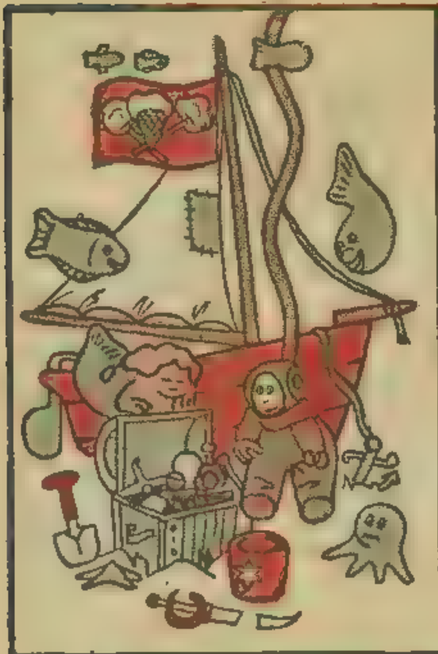
Ze bedankten de vriendelijke politieman en verlieten opgewonden het bureau. Toen ze in de taxi zaten, die hen naar het ministerie bracht, gaf Frits zijn vriend een stevige por.

„Die is voor jou!" zei hij. „Krijg je zo maar van me cadeau. Dat kan er wel af, nu ik rijk ben."

Toen begonnen ze allebei te brullen van het lachen en de chauffeur, die hen in het spiegeltje gadesloeg, begreep werkelijk niet waarom de beide vreemdelingen zoveel plezier hadden.

Oplossing: DE LEKKERBEKJES

De lekkerbekjes waren als volgt te vinden: 1 achter Moeder de Gans, 1 in haar blouse, 1 in het venster, 1 in de koekepan, die op de plank staat, 2 in de wasem van de ketel, 1 naast het fornuis en 1 in de tafel.













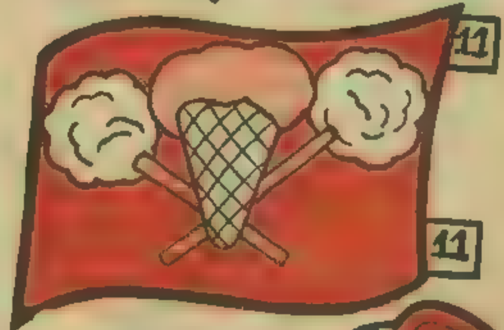




De gevonden schat

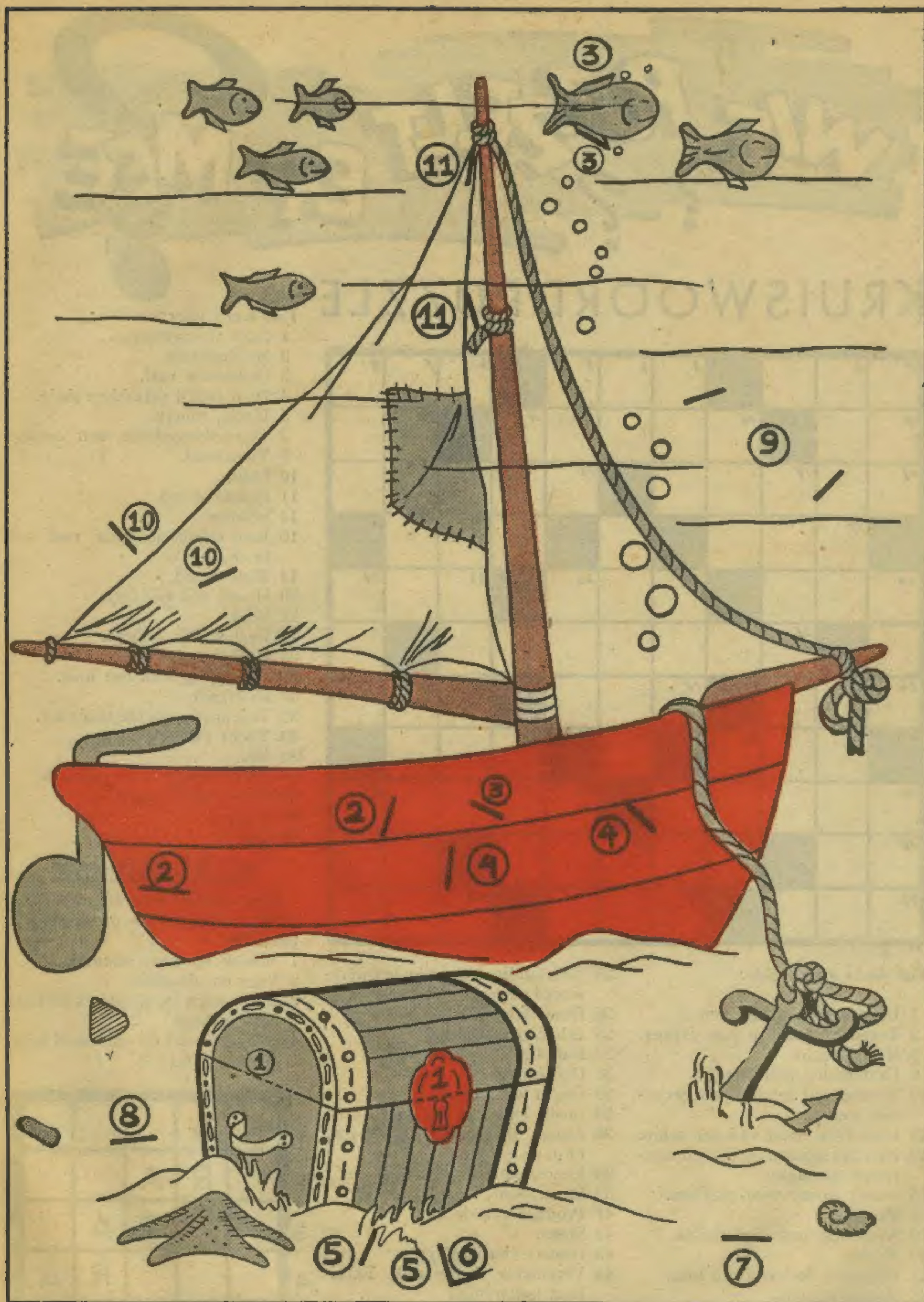


In de grote tekening zie je hier en daar dikke streepjes staan met getallen. Aan de kleine figuren zit een wit strookje. Waar die streepjes staan, maak je een snee en daar steek je de witte strookjes in vast. Let er op, dat de pijp van de duiker (nummer 3) door twee sneden gaat bovenaan en dan nog door een gleuf in de boot. Het zwaard (5) gaat ook door twee gleuven onderaan de bodem. Bij alle gleuven is een cijfer gezet, dat overeenkomt met het cijfer op de witte stroken. Na afwerking de plaat mooi kleuren.



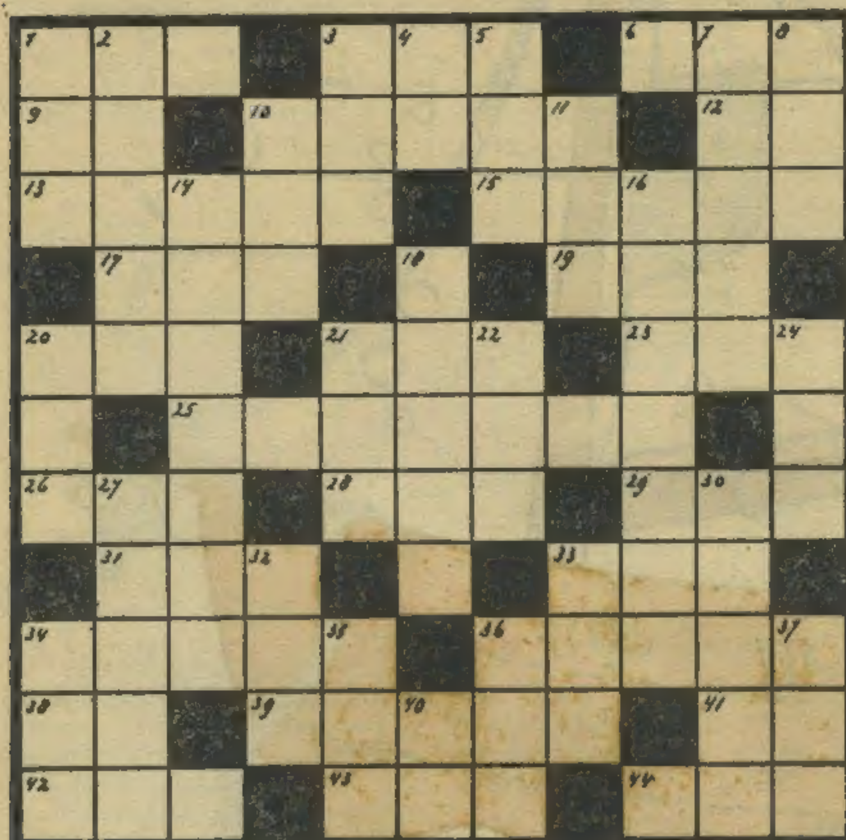





3
3
11
11
9
10
10
2
3
4
2
4
1
1
8
5
5
6
7

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE



Van links naar rechts:

1 Uitroep van medelijden.
3 Tegenovergestelde van dapper.
6 Meisjesnaam.
9 Laatstleden (afkorting).
10 Sieraad, dat in schelpen gevonden wordt.
12 Deel v. d. mast van een schip.
13 Hiervan worden sigaren en sigaretten gemaakt.
15 Ander woord voor plakken.
17 Paard.
19 Afkorting voor Nederlands.
20 Wagen.
21 Bovenste deel van een huis.
23 Mannetjeshond.
25 Zelfstandige vorm van het werkwoord storen.
26 Hoofddeksel.
28 Schrijfgereedschap.
29 Balletje.
31 Ogenblikje.
33 Gegist druivensap.
34 Snelle loop van een paard.
36 Lange, smalle mat op de trap of in de gang.
38 Landbouwwerktuig.
39 Slagwapen.
41 Product van de kip.
42 Steen.
43 Grote rivier in Egypte.
44 Vereniging Nederlands Fabrikaat (afkorting).

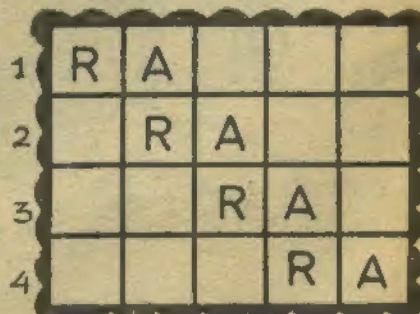
Van boven naar beneden:

1 Lage vrouwenstem.
2 Meisjesnaam.
3 Glanzende verf.
4 Door paard getrokken slede.
5 Hevig, scherp.
7 Tegenovergestelde van oorlog.
8 Voorzetsel.
10 Stap.
11 Dunne streep.
14 Schuier.
16 Een soepbeen, waar veel vet in zit.
18 Fijne draad.
20 Hoofd van een dier.
21 Schil.
22 Deel van je gezicht.
24 Nachtvogel.
27 Verdieping van een huis.
30 In elkaar.
32 Tegenovergestelde van vast.
33 Vacht van een schaap.
34 Mal.
35 Hierin wordt eten gekookt.
36 Deel van je oor.
37 Klip.
40 Insect.

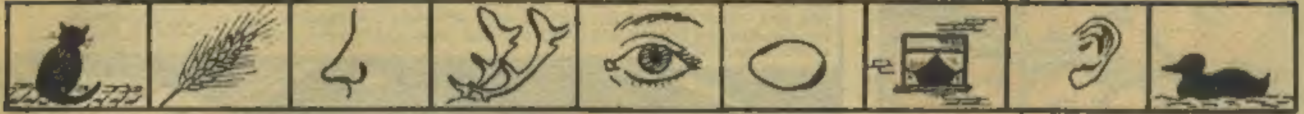
RA-RA-PUZZLE

Hier moeten vier woorden ingevuld worden, die alle de letters RA bevatten.

1 Muziek op lange afstand.
2 Vuur en vlammen.
3 Dit verdien je, als je iets kwaads hebt gedaan.
4 Wild dier, dat op een paard lijkt, maar gestreept is.



LETTERPUZZLE

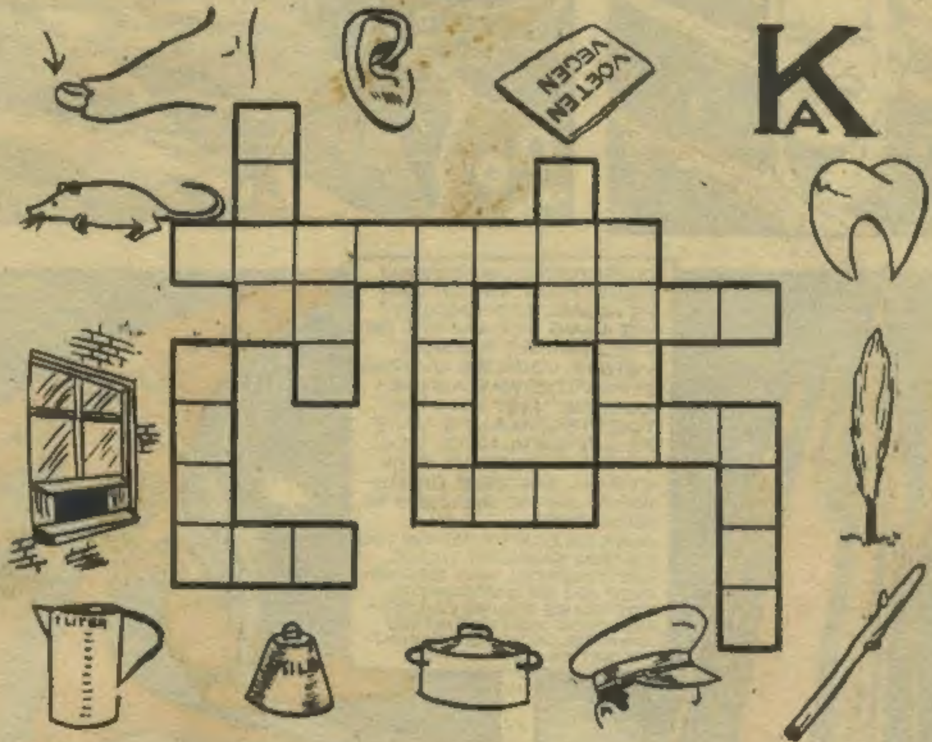


Als je de eerste letter neemt van elk voorwerp of dier, dat hierboven is afgebeeld, krijg je de naam van een wild dier, dat in Australië leeft.

ZOEK-PUZZLE

Rondom deze puzzle zie je dertien afbeeldingen. Je zoekt dus eerst wat het voorwerp, dat je bekijkt, voorstelt, en als je die naam hebt gevonden, vul je hem ergens in, in de puzzle.

Je krijgt dus dertien namen, die je moet invullen. Er is maar één naam van acht letters. Als je die vindt, ben je al een heel eind op dreef.



OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

	B	R	O	M	F	I	E	T	S		S
V	L	O	K		A		R	E	C	H	T
	O	M	K	IJ	K	E	N		H	O	E
S	N	E	E		K		S	T	O	M	P
E	D		R	O	E	S	T		O	M	
R		K	N	O	L			F	L	E	S
V	R	O	O	M		D		A		L	A
I		K	O		K	I	E	M			P
E	R		T	W	E	E	L	I	N	G	
S	U	F		I	E	F		L	E	I	
	S	E	D	E	R	T		I	E	T	S
S	T	E	E	G		E	V	E	N		

Lettersom

TONEEL + STUK = TONEEL-STUK

Kettingwoord-raadsel

SLAG-ROOM
ROOM-IJS
IJS-BERG
BERG-SCHOEN
SCHOEN-SMEER
SMEER-OLIE
OLIE-VERF
VERF-KWAST

Raadsels

1. XX
   -22
   ——
   88
2. Door het om te draaien.
3. 6/9.
4. De komma staat verkeerd. Die moet staan achter vingers.
5. Een chauffeur. 6. Lak die men op brieven stempelt.

RAADSEL VOOR BEGINNELINGEN

Met *b* is het een dier,
Dat in zoet water leeft;
Met *k* is het een ding,
Dat een zacht schijnsel geeft;
Met *l* is het een schoen
En meestal nogal groot;
Met *p* is het een kleur,
Zo tussen blauw en rood.

RAADSELS

1 Ik maak maar gaatjes en toch zoekt moeder mij dadelijk om gaatjes te stoppen. Wie ben ik?

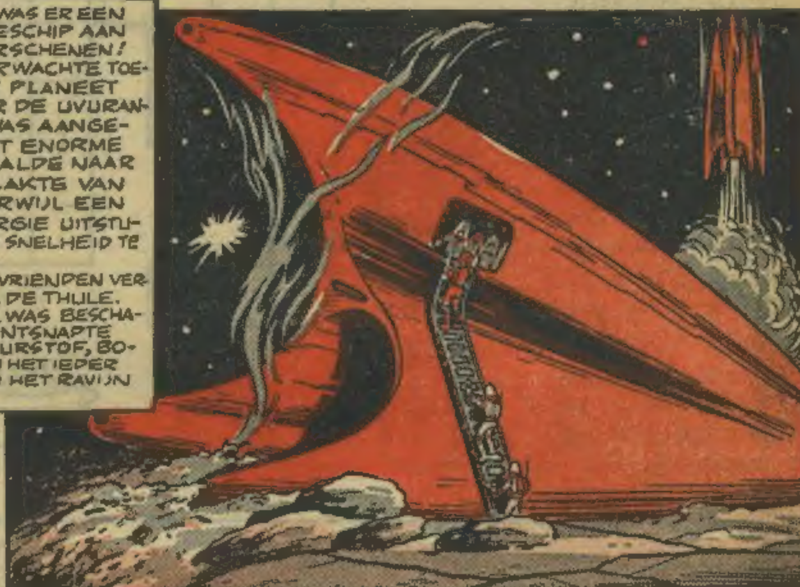
2 Eerst ben ik zwart en zwem, dan ben ik groen en spring.

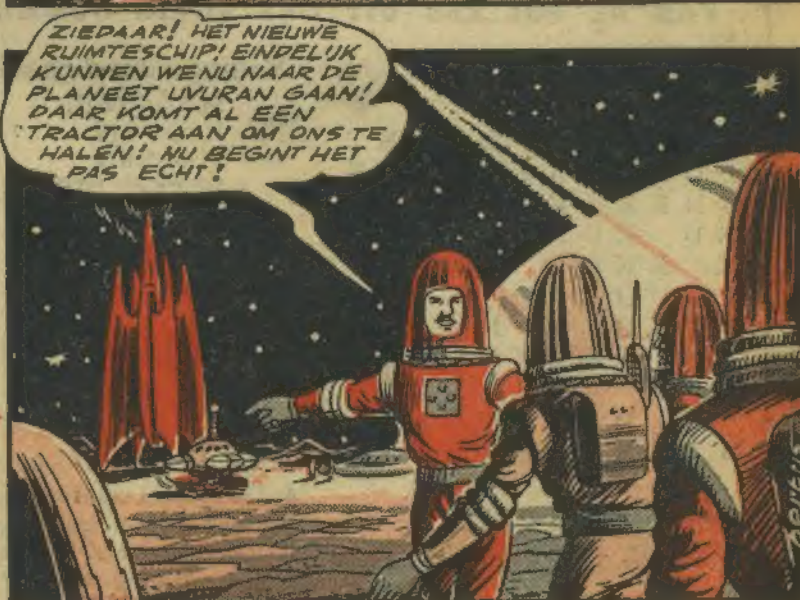
3 Ik ben geen groot mens, maar toch volwassen, al behelp ik me altijd met een kinderstoeltje.


OLAF NOORD


DE WANKELENDE THULE KWAM LANGZAAM TOT STILSTAND. HET HAD MAAR WEINIG GESCHEELD OF HET RUIMTESCHIP WAS IN DE AFGROND GESTORT. TOEN OLAF HET JONGE MAANMONSTER NAAR BUITEN WIERP, STAAKTEN DE GROTE MONSTERS DE AANVAL EN VERDWENEN OP EEN EVEN GEHEIMZINNIGE WIJZE ALS ZIJ GEKOMEN WAREN. DE GEVANGENSCHAP VAN HET JONGE MONSTER WAS DUS DE REDEN GEWEEST VAN HUN AANVAL...
76-46


ONDERTUSSEN WAS ER EEN NIEUW RUIMTESCHIP AAN DE HEMEL VERSCHENEN! HET LANG VERWACHTE TOESTEL VAN DE PLANEET VENUS VOOR DE UVURAN-EXPEDITIE WAS AANGEKOMEN! HET ENORME TOESTEL DAALDE NAAR DE OPPERVLAKTE VAN MIMAS, ONDERWIJL EEN STRAAL ENERGIE UITSTUWEND OM DE SNELHEID TE VERMINDEREN.
OLAF EN ZIJN VRIENDEN VERLIETEN SNEL DE THULE. HET TOESTEL WAS BESCHADIGD EN ER ONTSNAPTE KOSTBARE ZUURSTOF, BOVENDIEN KON HET IEDER OGENBLIK IN HET RAVIJN STORTEN...




ZIEDAAR! HET NIEUWE RUIMTESCHIP! EINDELIJK KUNNEN WE NU NAAR DE PLANEET UVURAN GAAN! DAAR KOMT AL EEN TRACTOR AAN OM ONS TE HALEN! NU BEGINT HET PAS ECHT!